

RECHTSTREEKS

VAN DE REDACTIE

Onbelangrijk

Deze maand:

- 1 Van de redactie
- 2 Het leven van Maria Magdalena
- 4 Veranderd naar het beeld van Christus
- 6 Vormen van hulpverlening
- 7 Een dwaas man
- 8 Het Hooglied
- 9 Wat, als?
- 10 De eindtijd
- 12 Genenstudie weerlegt 'gender-neutraliteit'

Er zijn aantrekkelijke en onaantrekkelijke leden in het lichaam, zegt Paulus (1 Kor. 12:22-25). Er zijn niet alleen apostelen en profeten, herders, leraars en evangelisten in de gemeente, maar ook hulpbetoningen. Sommigen krijgen vijf, en anderen drie talenten, weer anderen één. Als je vijf talenten gekregen hebt en je gebruikt ze niet, dan zul je in overeenstemming daarmee geoordeeld worden. Heb je er één ontvangen en je gaat daar goed mee om, dan zul je loon ontvangen. Als God je veel gaven geschonken heeft, wees dan ijverig en trouw. Maar als je weinig hebt ontvangen, wees dan tevreden met wat je hebt. Het talent dat God je gaf, is precies goed voor je. Er lijkt misschien niet veel uit je handen te komen, maar dat wat je doet is net zo belangrijk en nodig is als wat anderen doen. Het lijkt misschien klein en nietig, maar God oordeelt totaal anders. Onaantrekkelijke leden van een lichaam zijn even noodzakelijk als al de andere leden. Je bent misschien niet bekend bij mensen, maar God is je niet vergeten.

Neem nou Lazarus, maar één evangelie noemt zijn naam. De eerste maal dat wij over het gezin te Betanië horen, lezen wij geen woord over Lazarus. Als wij alleen Lucas 10 hadden, dan zouden we niet eens weten dat er naast Marta en Maria ook nog een broer was. En ook Matteüs en Marcus, die evenals Johannes over de zalving van Jezus spreken, zwijgen over Lazarus. Alleen in Johannes lezen wij over hem. Lazarus was geen opvallend figuur. Geen daden, werken en geen enkel woord staat er van hem vermeld. We lezen van hem dat hij ziek was en stierf; dat Jezus hem opwekte uit de doden en dat hij daarna met Jezus aanzat aan de maaltijd bij Simon de melaatse. Dat is alles.

Wat onbelangrijk, zeg je misschien. Ja, zo denken wij, maar zo denkt God niet. Maar dit schijnbaar onbeduidende leven heeft een grote betekenis. We kunnen God dankbaar zijn, dat Hij ons naast Marta en Maria ook

over Lazarus heeft verteld. *'Nu was er iemand ziek, Lazarus van Betanië, uit het dorp van Maria en haar zuster Marta (...). De zusters dan zonden tot Hem de boodschap: Heer, zie, hij die U liefhebt is ziek'* (Joh. 11:1-3). Dat is het eerste wat er over hem staat. Het tweede is: *'Jezus nu had Marta en haar zuster en Lazarus lief'* (Joh. 11:5). Het zijn niet alleen Marta en Maria die aan Hem verbonden zijn, maar ook Lazarus. En die liefde van de Heer voor Lazarus was duidelijk zichtbaar geweest. Want de zusters konden gerust de boodschap naar de Heer sturen: *'Heer, zie, hij die U liefhebt is ziek'*. Dat is treffend.

Onze liefde wordt vaak beperkt door het karakter en de kwaliteiten van de gelovigen. De goddelijke liefde daarentegen omvat allen. Liefde voor alle heiligen te hebben, was een zaak die door Paulus hoog geprezen werd (Kol. 1:4). Jezus had Lazarus lief, zó lief, dat Hij tegen de discipelen zei: *'Onze vriend Lazarus slaapt'* (Joh. 11:11). Onze vriend, wat klinkt dat vertrouwelijk! Niet Mijn vriend, maar *onze* vriend. Hij verbindt de discipelen met Zichzelf, het is alsof zij één familie vormen. Gelovigen zijn op een nauwe en innige wijze met Jezus verbonden: *'Ik noem u niet meer slaven (...) maar ik heb u vrienden genoemd, omdat ik u alles wat ik van Mijn Vader heb gehoord, bekend gemaakt heb'* (Joh. 15:15). Dat zei de Heer tegen Zijn discipelen. Later, na de opstanding, ging Hij nog verder. Toen noemde Hij de discipelen Zijn broeders. Hij zegt namelijk tegen Maria Magdalena: *'Ga heen naar Mijn broeders en zeg hun: Ik vaar op naar Mijn Vader en uw Vader en naar Mijn God en uw God'* (Joh. 20:17). Hij schaamt zich niet ons broeders te noemen (Hebr. 2:11). Wat een genade! Met dit korte door mij bewerkte fragment uit een ouder [boekje](#) wens ik u veel zegen bij het lezen van dit nummer van Rechtstreeks. Met een vriendelijke groet namens de redactie, Jan Paul Spoor

HET LEVEN VAN MARIA MAGDALENA

Een beknopte bijbelse biografie

2. Bij het kruis en het graf (vervolg)

En wat moet onze Heer, die aan het kruis was genageld, Zelf hebben gevoeld? Het antwoord wat betreft Zijn gevoelens in verband met het lijden van de kant van de mens, vinden we in deze bede: 'Nader tot Mijn ziel, bevrijd haar; verlos Mij omwille van Mijn vijanden. U kent Mijn smaad en Mijn schaamte en Mijn schande; allen die Mij benauwen, zijn U bekend. Smaad heeft Mijn hart gebroken en Ik ben zeer zwak. Ik heb gewacht op medeleven, maar het is er niet, op troosters, maar Ik heb ze niet gevonden' (Ps. 69:19-21). 'Zeker Heer, Uw vijanden hadden hun hart verhard en toegesloten voor elk medelijden. Er was niemand, behalve de misdadiger die naast U hing, die op dat moment de heerlijkheid van Uw Persoon en van Uw toekomstige Koninkrijk zag. Zelfs niet de vrouwen die U van Galilea waren gevolgd, ook Maria Magdalena niet. Ze hadden U wel lief met alle toewijding van hun hart, maar hadden nog geen licht over Uw opstanding'.

Maar de grootste droefheid voor Zijn trouwe volgelingen moet wel de uitroep van de Heer zijn geweest, en allen die bij het kruis stonden moeten die hebben gehoord: 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?' Deze woorden gaven uitdrukking aan Zijn onmetelijke zielen smart, toen Hij de bittere beker dronk van het oordeel van God. Maar daardoor verheerlijkte Hij God op het hoogst, en werd Hij het zoenoffer voor de zonden van Zijn volk en ook voor de hele wereld.

Nu de dood was ingetreden, was er nog één ding dat ze zagen, namelijk Zijn begrafenis. De profeet had gezegd dat men Zijn graf bij de goddelozen had gesteld. En zo zou het ook zijn gegaan, als het aan de vijanden had gelegen. Maar God had dit anders besloten, want Hij was bij de rijke in Zijn dood (Jes. 53:9). Jozef van Arimatea, die in het geheim een discipel van Jezus was, was het uitverkoren werktuig om de wil van God in deze zaak te vervullen. Nadat hij het lichaam van de Heer van Pilatus had gekregen, wikkelde hij het eerbiedig in rein, fijn linnen 'en legde het in zijn nieuw graf, dat hij in de rots had uitgehouwen; en na een grote steen voor de ingang van het graf gewenteld te hebben ging hij weg. Nu waren daar Maria Magdalena en de andere Maria, gezeten tegenover het graf' (Matt. 27:60-61). En zoals Marcus zegt, ze zagen 'waar Hij gelegd was' (Marc. 15:47).

Maria Magdalena was dus trouw in haar toewijding aan Christus, zowel tijdens Zijn leven, tijdens Zijn lijden op het kruis, alsook na Zijn sterven. Hij was werkelijk

haar leven. En toen die grote steen voor de ingang van het graf was gewenteld, was de Zon van haar ziel ondergegaan. Hij was de enige schat die ze bezat. Nu ze Hem niet meer zag, was de wereld werkelijk een woestijn voor haar geworden, waarop het oordeel van God rustte. Want Hij was werkelijk alles voor haar. Toen Zijn lichaam dus in het graf was gelegd, had zij – wat de wereld betrof – alles verloren.

Het was misschien donker in haar hart. Maar ook al was ze teleurgesteld in haar verwachtingen, haar liefde voor de gestorven en begraven Heiland was toch onuitblusbaar. God had die gevoelens in haar hart gewerkt. Daardoor zou haar smart worden verlicht en zou ze door Gods goedheid toch licht en hoop hebben voor de toekomst. Hoe de redding tot stand zou komen wist ze niet, en misschien verwachtte ze die ook niet. Maar ze had Hem lief, die nog steeds haar Heer was. En dat was alles voor God, en ook voor Maria Magdalena. Wij worden niet gevoed door licht, maar door liefde. En Maria had veel lief, omdat haar veel vergeven was. Hoe meer we dus beseffen uit welke toestand we zijn verlost, des te sterker en vuriger zal ook onze liefde voor de Verlosser zijn.

3. Maria Magdalena ontmoet de opgestane Heer

Na de eerbiedige begrafenis van het lichaam van de Heer door Jozef van Arimatea, gingen Maria Magdalena en de vrouwen die met Hem uit Galilea waren gekomen – die hadden gezien hoe Zijn lichaam gelegd werd (vgl. Luc. 23:55-56 met Marc. 15:47; 16:1) – terug om specerijen en balsems te bereiden. Maar op de sabbat rustten zij volgens het gebod. Drie dingen blijken heel duidelijk hieruit: (1) in de eerste plaats hun liefde voor Christus; (2) in de tweede plaats dat de verwachting van de opstanding niet bij hen leefde; (3) en ten slotte hun oprechte vroomheid, die bleek uit hun onderwerping aan het Woord van God.

Ze verlangden ernaar het lichaam van onze Heer te zalven met de bewijzen van hun vurige liefde. Maar omdat de sabbat snel aanbrak¹, wachtten deze vrouwen

1) We moeten bedenken dat de Heer op vrijdag werd gekruisigd en dat de sabbat begon op de avond van die dag, bij zonsondergang. Als het negende uur dus drie uur 's middags was, moet Jozef heel snel hebben gehandeld om toestemming van Pilatus te krijgen om het lichaam van Jezus van het kruis af te nemen, het in fijn linnen te wikkelen en de begrafenis zelf uit te voeren voor het begin van de sabbat. Lucas duidt dit ook aan met de woorden: '(...) en de sabbat brak aan' (Luc. 23:54).

– van wie Maria Magdalena de voornaamste was – in gehoorzaamheid aan het sabbatsgebod, voordat ze hun plan uitvoerden om het lichaam van de Heer te zalven. Maar ‘toen de sabbat voorbij was, kochten Maria Magdalena, en Maria, de moeder van Jakobus, en Salome specerijen om Hem te gaan zalven. En zeer vroeg op de eerste dag van de week kwamen zij bij het graf, toen de zon was opgegaan’ (Marc. 16:1-2). Of zoals Matteüs het zegt: ‘En laat na de sabbat, tegen het aanbreken van de eerste dag van de week’ (Matt. 28:1); of zoals Johannes vermeldt: ‘toen het nog donker was’ (Joh. 20:1).

Deze mededelingen bewijzen de vurige liefde van deze vrouwen voor de Persoon van Christus, die ze kenden en waren gevolgd. Ze wisten zich door onverbreekelijke banden met Hem verbonden, vanwege de genade die ze uit Zijn hand hadden ontvangen. Niets kon dus kostbaar genoeg zijn in hun ogen om Zijn lichaam te zalven. En daarom zien we hen met zo’n ijver in alle vroegte op weg gaan, die eerste dag van de week, terwijl ze geen enkel vermoeden hadden van de verrassing die hun wachtte.

Hun eerste probleem brachten ze als volgt tot uitdrukking: ‘Wie zal voor ons de steen van de ingang van het graf afwentelen? En toen zij opkeken, zagen zij dat de steen was afgewenteld, want hij was zeer groot’ (Marc. 16:3-4). Er is een bijzonderheid in Marcus waarop we willen wijzen, voordat we verder gaan met de overdenking van wat Johannes vertelt. Marcus zegt namelijk met nadruk dat zij *in het graf gingen*, toen ze zagen dat de steen was afgewenteld: ‘En toen zij in het graf waren gegaan, zagen zij een jongeman zitten aan de rechterkant, bekleed met een lang wit kleed, en zij ontstelden’ (Marc. 16:5). Toen deze ‘jongeman’ hun vrees zag, zei hij direct: ‘Wees niet ontgaan’. En nadat hij hun had uitgelegd dat de Heer was opgestaan, gaf hij hun de opdracht met die blijde boodschap naar Zijn discipelen en naar Petrus te gaan en te zeggen dat de Heer hun voorging naar Galilea. En hij voegde er nog aan toe: ‘(...) daar zult u Hem zien, zoals Hij u heeft gezegd’ (Marc. 16:7). In hoeverre ze die opdracht uitvoerden, wordt hier niet verteld. Het enige dat we horen², is dat ze naar buiten gingen en van het graf wegluchtten, omdat beving en ontzetting hen hadden bevangen; ze zeiden niemand iets, want ze waren bang.

Omdat Maria Magdalena zelf nu ons onderwerp is, willen we bezien op welke bijzondere wijze Johannes deze gebeurtenissen beschrijft. Want de Geest van God houdt Zich in dat evangelie speciaal met haar bezig, en geeft veel onderwijs in verband met haar ervaringen op die gedenkwaardige dag. Het eerste waarbij we worden bepaald, is dat Maria Magdalena snel wegliep toen ze zag dat de steen van het graf was weggenomen. Ze ging naar Simon Petrus en de andere discipel die Jezus liefhad, en zei tegen hen: ‘Zij hebben de Heer weggenomen uit het graf, en wij weten niet waar zij Hem hebben gelegd’ (Joh. 20:2). Ze had nog geen licht gekregen over de opstanding. Haar hart had maar één doel, en nu ze de Heer moest missen was ze vol onuitsprekelijk verdriet. Of beter gezegd, ze stortte haar hart uit door deze ontroerende woorden uit te spreken,

waarmee ze uitdrukking gaf aan haar troosteloosheid. Ze hadden de Heer weggenomen uit het graf, ‘en wij weten niet waar zij Hem hebben gelegd’.

Petrus en de andere discipel gingen daarop snel naar het graf om zelf de waarheid van dit bericht vast te stellen. Petrus werd zoals gewoonlijk gekenmerkt door zijn vurigheid, maar hij bereikte het laatst het graf, want de andere discipel liep sneller dan hij en kwam het eerst bij het graf. Hij ging er echter niet in, maar Petrus wel: ‘Simon Petrus nu kwam ook achter hem aan en hij ging het graf binnen en zag de doeken liggen en de zweetdoek die op Zijn hoofd was geweest, niet bij de doeken liggen, maar op één plaats afzonderlijk samengerold’ (Joh. 20:6-7). Alles sprak van orde en rust. Maar we lezen niets van Petrus’ gedachten, hoewel uit de tegenstelling met zijn metgezel blijkt dat hij nog niet geloofde. Maar toen ging ook de andere discipel naar binnen, die het eerst bij het graf was gekomen, ‘en hij zag en geloofde. Want zij kenden de Schrift nog niet, dat Hij uit de doden moest opstaan’ (Joh. 20:8-9). De andere discipel, Johannes, geloofde dus wat hij zag door het getuigenis dat van het lege graf uitging. Hij zag het met zijn ogen.

Maar dit geloof bleef verder zonder uitwerking, want in het volgende vers lezen we dat ze weer naar huis gingen. Ze hadden gezien dat het graf leeg was, en Johannes had dat als een bewijs aangenomen. Toch gingen ze weer weg naar hun eigen huis. Zeker hadden deze discipelen de Heer ook lief. Maar ze werden aangetrokken *door hun huis*. Ze zochten daar hun toevlucht op dit belangrijke moment van de heilsgeschiedenis. Geloof op grond van de dingen die men ziet, of verstandelijke overtuiging, is altijd krachteloos. Het houdt zich bezig met de waarheid, maar leidt nooit tot Christus Zelf. De ervaringen van de discipelen worden hier genoemd om de grotere toewijding van Maria Magdalena des te sterker te doen uitkomen.

Het contrast met de handelwijze van de beide discipelen wordt duidelijk gemaakt door de woorden: ‘Maria nu stond buiten bij het graf te wenen’ (Joh. 20:11). Zij ging niet naar huis, zoals de twee discipelen. Ze kon het niet, hoe bedroefd ze ook was. Haar hart bond haar aan de plek waar ze het kostbare lichaam van haar Heer voor het laatst had gezien. Het was inderdaad voor haar zo dat de hele wereld, zonder Jezus, niets dan een leeg graf was. Maar haar hart was nog leger. Ze bleef daar bij het graf, waar de Heer die ze liefhad had gelegen. Ze kon niet getroost worden, omdat Hij er niet meer was. Het was inderdaad het donkerste moment van haar leven. Ze leerde daar wat het was om met Christus gestorven te zijn.

2) Maar zie Marcus 16:9-10, hoewel dit betrekking moet hebben op een later tijdstip van de dag.

VERANDERD NAAR HET BEELD VAN CHRISTUS

1. Het gezicht van de middelaar straalde

Het uitgangspunt van deze overdenking is het glanzende gezicht van Mozes bij de hernieuwing van het verbond met God na Israëls zonde met het gouden kalf bij de berg Sinai. Mozes verrichtte op de berg voorbede voor het zondige volk en legde zo de basis voor het herstel van de relatie met Jahweh. De Heere sprak ook met Mozes in de tent van ontmoeting buiten het kamp van aangezicht tot aangezicht, zoals een man met zijn vriend spreekt (Ex. 33:11; 34:29-35).

Mozes kreeg de opdracht het volk verder te leiden naar Kanaän en de Heere deed de toezegging opnieuw in hun midden verder te trekken. Maar hoe kon de Heilige en de Rechtvaardige het volk nu toch genade bewijzen? Dat was eigenlijk een raadsel voor Mozes en daarom stelde hij de vraag: 'Toon mij toch Uw heerlijkheid' (Ex. 33:18). Daarop kreeg Mozes een bijzondere openbaring van Gods heerlijkheid te zien – met name de heerlijkheid van Gods *genade* – terwijl hij op een veilige plek op de rots stond. Er was namelijk een plaats bij God in een kloof van de rots, waar hij Gods glorie mocht zien nadat Hij was voorbijgegaan (Ex. 33:19-23). Dat is een beeld van onze positie in Christus, de geslagen Rots, in Wie wij veilig zijn voor het oordeel (Rom. 8:1-3; 1 Kor. 10:4).

Vervolgens moest Mozes als de middelaar van het volk de Sinai weer beklimmen om God te ontmoeten op de top van de berg. Hij moest twee nieuwe stenen tafelen uithouwen en met zich meenemen, en de Heere zou hierop dan weer de woorden graveren die op de eerste tafelen stonden, die Mozes in stukken had gebroken omdat het volk het verbond had verbroken (Ex. 34:1-4). Zo gebeurde het dat Mozes opnieuw veertig dagen en veertig nachten op de berg verbleef bij de Heere. 'Hij at geen brood en dronk geen water. En God schreef op de tafelen de woorden van het verbond, de Tien Woorden' (Ex. 34:28).

Maar toen Mozes van de berg Sinai afdaalde, met de beide wetstafels in zijn hand, glansde de huid van zijn gezicht, doordat de Heere met hem gesproken had. Het licht van Gods heerlijkheid werd weerspiegeld op zijn gezicht (Ex. 34:29-35). Zo zal dat ook met ons als gelovigen gaan, als wij lang in de tegenwoordigheid van de Heere hebben verkeerdt in gebed en bijbelstudie. Dan zullen wij als veranderde mensen terugkeren naar onze familieleden en bekenden, en ze zullen merken dat we in Gods heilige tegenwoordigheid zijn geweest. Aäron en al de Israëlieten keken Mozes aan en ze

durfden niet dichter bij hem te komen. Daarom moest hij een doek voor zijn gezicht binden om met hen te kunnen communiceren. Maar telkens als Mozes voor het aangezicht van de Heere kwam om met Hem te spreken, deed hij de doek af, totdat hij weer naar buiten ging. In de directe tegenwoordigheid van de Heere – nu kennelijk weer in de tent van ontmoeting buiten het kamp – hanteerde Mozes geen bedekking en sprak hij van aangezicht tot aangezicht met de Heere.

De diepe betekenis van deze handeling zou pas later door Paulus worden onthuld (zie 2 Kor. 3:7-18). Hoewel de wetgeving op de Sinai gepaard ging met de onthulling van Gods heerlijkheid, was die slechts tijdelijk en voorbijgaand. De bedekking die Mozes hanteerde, verhulde dat feit. De bediening van de dood en van de veroordeling zou worden tenietgedaan, want Christus is het einde van de wet tot gerechtigheid voor ieder die gelooft (Rom. 10:4; Gal. 3:23-25). Maar de bediening van de Geest is eeuwigdurend en blijvend in heerlijkheid, en wij allen die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van Christus aanschouwen, worden naar Zijn beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid.

2. Het gezicht van Christus straalde als de zon

In de evangeliën zien we Christus ook regelmatig op de berg. Hij is de ware Middelaar van Zijn volk, de ware Mozes. In Matteüs 5 tot 7 geeft Hij op de berg de principes, de grondwet van Zijn rijk aan Zijn discipelen. Later in dit evangelie zien wij hoe Hij op de berg van de verheerlijking in hun bijzijn van gedaante werd veranderd, terwijl Zijn gezicht straalde als de zon (Matt. 17:1-8).

Christus is het grote Middelpunt van het komende Koninkrijk, en Hij zal worden omringd door hemelse en aardse heiligen. De lichtende wolk van Gods tegenwoordigheid overschaduwde Hem en Mozes en Elia, die met Hem spraken, en het getuigenis van de Vader aangaande de Zoon weerklonk: 'Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wie Ik welbehagen gevonden heb' (Matt. 17:5).

3. Het gezicht van Stefanus leek op dat van een engel

Stefanus weerspiegelde de heerlijkheid van Christus in een boze en vijandige wereld, en dat is ook onze roeping. Het licht van de hemelse Heer was te lezen op zijn gezicht en de Joodse leiders verbaasden zich erover. Ze starden hem aan en zagen zijn gezicht als

het gezicht van een engel, een hemelse boodschapper. Stefanus hield zijn ogen gericht op de hemel en hij zag de heerlijkheid van God, en Jezus, staande aan Gods rechterhand (Hand. 6:15; 7:55).

Helaas werd deze hemelse boodschapper verworpen. Stefanus was in de confrontatie met de Raad een trouwe getuige van zijn Heer als de verheerlijkte Mens in de hemel, en hij werd de eerste martelaar. Maar hij weerkaatste de glans van Christus' heerlijkheid en werd in alles aan Hem gelijkvormig. Dat blijkt uit de beide gebeden die hij nog uitsprak, die lijken op twee van de kruiswoorden van onze Heiland (Hand. 7:59-60).

4. Veranderd door de vernieuwing van ons denken

Het proces van verandering door de vernieuwing van ons denken gebeurt van binnenuit: eerst wordt het denken vernieuwd, dan het gedrag (Rom. 12:2). Als gelovigen hebben wij in principe het denken, de gedachten van Christus (1 Kor. 2:16). Maar het is toch een leerproces om in de praktijk de volmaakte wil van God te leren kennen en niet gelijkvormig aan de wereld te zijn (Rom. 12:1-2). We kunnen veilig stellen dat het denken van Christus, waaraan wij ons mogen conformeren, drie grote doelen had:

- Zichzelf te vernederen;
- Zijn volk en de mensen te dienen;
- Zijn God en Vader in alles te verheerlijken.

5. Veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid

Het woord 'veranderd' in bovengenoemde uitdrukking in 2 Korintiërs 3:18 komt ook voor in Romeinen 12:2. We vinden het ook in de uitdrukking 'van gedaante veranderen' in Matteüs 17:2 en Marcus 9:2, en in de term 'een metamorfose ondergaan'. Een bekende illustratie hiervan in de natuur is de wonderlijke verandering van een rups in een vlinder. Wij zullen ook helemaal van gedaante worden veranderd door het zien op Christus (vgl. Hebr. 12:2). Het zal te zien zijn dat wij met Jezus zijn geweest (Hand. 4:13).

Er zijn telkens nieuwe heerlijkheden te ontdekken in Zijn Persoon, en wij mogen naar Zijn heerlijk beeld worden veranderd door het werk van de Heilige Geest in ons hart en leven. Het veranderingsproces is pas voltooid bij de komst van de Heer, wanneer we met Hem worden geopenbaard in heerlijkheid (Kol. 3:4).

6. Ooggetuigen van Zijn majesteit

Petrus, Jakobus en Johannes waren met de Heer op de heilige berg (2 Petr. 1:16-18). Petrus verbindt de majesteit die de Heer tentoonspreidde met Zijn terugkomst in heerlijkheid. Petrus en Jakobus en Johannes waren ooggetuigen van Zijn majesteit en hadden op de berg een voorproef van de kracht en de komst van onze Heer Jezus Christus.

Interessant detail is dat Christus hier Zelf de *Lichtbron* is, want Zijn gezicht straalde als de zon. Hij is het grote Middelpunt van het komende Messiaanse rijk, en de

hemelse en de aardse heiligen zien Zijn heerlijkheid. Zij worden vertegenwoordigd door resp. Mozes en Elia en de drie discipelen die met Jezus alleen gelaten werden. Terwijl Mozes op de berg Sinai alleen het licht van Gods aangezicht *reflecteerde*.

7. De heerlijkheid van de Mensenzoon

Johannes had op Patmos nog een andere persoonlijke ontmoeting met de Heer, waarbij Zijn gezicht weer straalde zoals de zon schijnt in haar kracht (Openb. 1:16). Johannes zag Hem als de Rechter, die oordeelt over de gemeente maar ook over de wereld (Openb. 1:12-18). Hij is het stralende Middelpunt van Gods glorie in hemel en op aarde.

Zo zal Christus ook de aarde weer voor God in bezit nemen, nadat die door de oordelen heen is gereinigd. Als de hemelse Machthebber is Hij bekleed met de volk van Gods tegenwoordigheid, en de regenboog is op Zijn hoofd en Zijn gezicht is als de zon (Openb. 10:1vv.). Hij is de grote Licht dat heerschappij voert over de dag. Zijn Koninkrijk komt!

Samenvatting

1. De huid van het gezicht van de middelaar Mozes glansde en straalde bij de wetgeving op de Sinai (Ex. 34:29-35).
2. Het gezicht van Christus straalde als de zon, toen Hij in het bijzijn van de discipelen van gedaante werd veranderd op de berg van de verheerlijking (Matt. 17:2).
3. Het gezicht van Stefanus straalde als dat van een engel, toen hij zijn oog hield gericht op de hemel en daar de heerlijkheid van God zag en Christus als de verheerlijkte Mens (Hand. 6:15; 7:55-56).
4. Het proces van verandering bij ons gebeurt van binnenuit, door 'de vernieuwing van uw denken' (Rom. 12:2). Dus eerst het denken, dan het gedrag.
5. Wij worden van heerlijkheid tot heerlijkheid veranderd, als wij de heerlijkheid van de Heer aanschouwen zonder bedekking (2 Kor. 3:7-18). Het is hetzelfde woord 'veranderd' als in Romeinen 12:2 en het 'van gedaante veranderen' in Matteüs 17:2 en Marcus 9:2. Vergelijk de uitdrukking 'een metamorfose ondergaan'. Een bekende illustratie hiervan in de natuur is de wonderlijke verandering van een rups in een vlinder.
6. Petrus, Jakobus en Johannes waren met de Heer op de heilige berg als ooggetuigen van Zijn majesteit (2 Petr. 1:16-18). Christus Zelf is de Lichtbron, want Zijn gezicht straalde als de zon. Mozes op de berg reflecteerde alleen het licht van Gods heerlijkheid, en zo is het ook met ons.
7. Johannes was op het eiland Patmos ook ooggetuige van de stralende heerlijkheid van de Mensenzoon (Openb. 1:12-18). Zijn gezicht was zoals de zon schijnt in haar kracht (vs. 16). Christus is het Centrum van Gods glorie in de hemel en op de aarde.

VORMEN VAN HULPVERLENING

'God heeft nu sommigen in de gemeente een plaats gegeven: ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars, vervolgens krachten, daarna genadegaven van genezingen, vormen van hulpverlening' (1 Kor. 12:28 HSV)

Waar komt de gedachte van deze broeder toch vandaan? Hoe komt het dat wij menen dat we pas iets voorstellen in de gemeente als we achter de preekstoel staan, of de nodige Bijbelkennis in huis hebben en men ons een leraar of evangelist noemt? Werp deze gedachte ver van u, want dit is werelds denken! Dit was één van de problemen die zich voordeden in de gemeente te Korinte. In 1 Korintiërs 1:18-31 rekt God rigoureuus af met dit wereldse denken: *'het zwakke van de wereld heeft God uitverkoren om het sterke te beschamen, en het onaanzienlijke van de wereld en het verachte heeft God uitverkoren, en wat niets is, om wat iets is te niet te doen, opdat geen vlees roemt voor God'* (vs. 28-29).

De gemeente te Korinte was doorzuurd met dit denken: *'Als de voet zegt: Omdat ik geen hand ben, ben ik niet van het lichaam, -is hij daarom niet van het lichaam? En als het oor zegt: Omdat ik geen oog ben, ben ik niet van het lichaam, -is het daarom niet van lichaam?'* (1 Kor. 12:15-16). Waarom wil de voet zo graag een hand zijn, en het oor een oog? Denken de voet en het oor soms dat de hand en het oog belangrijker zijn in het lichaam? *'Als het hele lichaam oog was, waar zou het gehoor zijn? Als het geheel gehoor was, waar zou de reuk zijn?'* (vs. 17).

Het goed functioneren van het lichaam

God heeft de leden, elk van hen afzonderlijk, in het lichaam een plaats gegeven *zoals Hij gewild heeft* (vs. 18). Het is heel wat als een broeder zegt dat hij weet welke plaats God hem heeft toebedeeld in het lichaam, en dat hij zich daarbij wel voelt. Nu liggen er twee gevaren op de loer:

1. Onderschatting: 'ik ben niets, ik kan niets' (vs. 15-17).
2. Overschatting: 'ik ben iets, ik heb je niet nodig' (vs. 21).

Lees nog eens waarom God juist ons heeft uitverkoren (1 Kor. 1:25-29). Veel broeders en zusters hebben ten onrechte last van het ik-ben-niets complex. Als God zegt dat de Korintiërs niets zijn (1 Kor. 1:28), moet u zich dit niet al te persoonlijk aantrekken; tenzij u behoort tot degenen die *menen* iets te zijn, want die mensen heeft God hier op het oog.

De Korintiërs meenden indruk te kunnen maken met hun retoriek en filosofische, puur menselijke wijsheid. Paulus moet hier niets van hebben en schrijft dat menselijke

wijsheid voor God niet in tel is. Bij God komt het aan op betoon van geest en kracht, en niet op menselijke wijsheid (zie 1 Kor. 1:4-5). Om de opgeblazen Korintiërs op hun nummer te zetten, wijst Paulus erop waarom God juist *hen* had uitverkoren. Net als bij hen moet God ons wel eens aan onze afkomst herinneren (vgl. Joz. 24:2; Deut. 7:7); dat houdt ons nederig!

Een mens is vóór zijn bekering *niets*, ondanks al zijn titels en menselijke wijsheid. Dit klinkt misschien hard, maar zo liggen de zaken nu eenmaal! Pas op het moment dat iemand gelooft in de Heer Jezus en opnieuw geboren is, is hij iets: 'een geroepen heilige' (1 Kor. 1:2). Alles wat we zijn of hebben, is uit God. Door Hem is het dat we in Christus Jezus zijn, Die voor ons is geworden wijsheid van God en gerechtigheid, heiliging en verlossing, opdat het zal zijn zoals geschreven staat: Wie roemt, laat hij roemen in de Heere (vs. 30-31).

De genoemde broeder heeft zijn waardering voor mij uitgesproken, en ik heb op mijn beurt mijn waardering voor hem uitgesproken. Alleen zó, en niet anders, kan het lichaam functioneren zoals God het heeft bedoeld. Hij is blij met mijn genadegave en ik ben blij met zijn genadegave. We kunnen elkaar niet missen. Door Gods genade mogen we samen de weg bewandelen die Paulus ons heeft gewezen in 1 Korintiërs 13. Op die weg zoekt men niet naar eigen belang en is er ook geen plaats voor afgunst of grootdoenerij.

'Naarmate ieder een genadegave heeft ontvangen, dient elkaar daarmee als goede rentmeesters van de veelvoudige genade van God' (1 Petr. 4:10).

EEN DWAAS MAN

We bestuderen deze keer een merkwaardig woord dat niet positief klinkt, maar soms in een verrassend positieve context wordt gebruikt. Het positieve zit hem dan in het contrast dat met dit woord wordt gevormd. Het gaat om het woord 'dwaas', Gr. *mooros*, en enkele woorden die daarmee samenhangen.

In het klassieke Grieks is 'dwaas' de aanduiding voor een fysiek of intellectueel tekort bij dieren of mensen. Het heeft dan vooral betrekking op het intellectuele leven. Interessant is dat ook voedsel 'dwaas' genoemd kan worden; dan heeft dit de betekenis van 'smakeloos'. Bij mensen geeft het vooral een psychologisch mankement aan: zijn gedachten, plannen en woorden zijn 'dwaas', als ze niet zijn zoals ze moeten zijn. Doorgaans is het een verwijtbare, te bekritisieren toestand, die het gevolg kan zijn van een verkeerde beslissing. Ook kan het een straf van de goden zijn.

In de Septuaginta, de Griekse vertaling van het Oude Testament, heeft het woord een duidelijk religieuze lading gekregen. 'Dwaas' betekent dan zoveel als 'de ware kennis van God missend', 'niet God erkennend', en hangt vaak samen met een toestand van verharding waaraan men zelf schuldig is.

In het Nieuwe Testament wordt het woord 'dwaas' ook in al dan niet denkbeeldige situaties gebruikt, waar het ongepast is. Zo zegt de Heer Jezus: 'Maar Ik zeg u, dat ieder die <ten onrechte> op zijn broeder toornig is, zal vervallen aan het gericht, en wie tot zijn broeder zegt: 'Raka', zal vervallen aan de Raad, en wie zegt 'Dwaas', zal vervallen aan de hel van het vuur' (Matt. 5:22).

Minstens zo erg is het als de Heer Jezus Zelf mensen 'dwaas' noemt: 'Ieder die deze Mijn woorden hoort en ze niet doet, zal vergeleken worden met een dwaas man, die zijn huis op het zand heeft gebouwd' (Matt. 7:26). Hij aarzelt ook niet de Schriftgeleerden en de farizeeën krachtig aan te spreken als 'dwazen en blinden'. Hij zegt: 'Want wat is groter: het goud of het tempelhuis dat het goud heeft geheiligd?' (Matt. 23:17). Overbekend is natuurlijk de gelijkenis van vijf dwaze tegenover de vijf wijze meisjes (Matt. 25:2, 3, 8).

Paulus kwalificeert twee keer bepaalde zinloze discussies als 'dwaas', als hij schrijft:

- 'Verwerp de dwaze en ongerijmde twistvragen, daar je weet dat zij twisten verwekken' (2 Tim. 2:23).
- 'Maar vermijd dwaze twistvragen, geslachtsregisters, ruzie en twisten over de wet; want zij zijn nutteloos en inhoudsloos' (Tit. 3:9). In deze beide plaatsen komt het woord iets dichterbij onze moderne opvatting van 'dwaas', namelijk 'zinloos'.

Interessant is ook de manier waarop Paulus het woord 'dwaas' op een ironische manier gebruikt: wat in de ogen

van mensen absurd mag lijken, is dat in Gods ogen bepaald niet! Ik denk hierbij aan de volgende voorbeelden:

- 'Want het dwaze van God is wijzer dan de mensen en het zwakke van God is sterker dan de mensen' (...); 'maar het dwaze van de wereld heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en het zwakke van de wereld heeft God uitverkoren om het sterke te beschamen' (1 Kor. 1:25, 27).
- 'Als iemand onder u meent wijs te zijn in deze eeuw, laat hij dwaas worden, opdat hij wijs wordt. Want de wijsheid van deze wereld is dwaasheid voor God' (1 Kor. 3:18-19).
- 'Wij zijn dwaas om Christus' wil, maar u bent wijs in Christus; wij zwak, maar u sterk; u geëerd, maar wij veracht' (1 Kor. 4:10).

In het Nieuwe Testament wordt ook enkele keren het verwante werkwoord *moorainoo* gebruikt. Paulus gebruikt het in afkeurende zin op twee plaatsen:

- 'Bewerend wijzen te zijn, zijn zij dwaas geworden' (Rom. 1:22).
- 'Heeft God niet de wijsheid van de wereld tot dwaasheid gemaakt?' (1 Kor. 1:20).

Het gaat hier om de woordgroepen 'dwaas geworden' en 'tot dwaasheid gemaakt'. Matteüs en Lucas hebben – als zij de Heer Jezus citeren – dit werkwoord beiden in een al in het klassieke Grieks bekende betekenis gebruikt, namelijk 'smakeloos worden' (zie hierboven): 'U bent het zout van de aarde; als nu het zout smakeloos wordt, waarmee zal het gezouten worden?' (Matt. 5:13). En: 'Het zout dan is goed; als nu ook het zout smakeloos wordt, waarmee zal het smakelijk worden gemaakt?' (Luc. 14:34).

Evenals het bijvoeglijk naamwoord wordt ook het zelfstandig naamwoord 'dwaasheid' (Gr. *mooria*) zowel letterlijk als figuurlijk-ironisch gebruikt, en wel opnieuw door Paulus, de enige gebruiker ervan. Vergelijk daartoe de volgende plaatsen:

- 'Want het woord van het kruis is voor hen die verloren gaan, dwaasheid; maar voor ons die behouden worden, is het kracht van God' (1 Kor. 1:18).
- '(...) heeft het God behaagd door de dwaasheid van de prediking te behouden hen die geloven' (1 Kor. 1:21).
- 'Christus de Gekruisigde, voor Joden een aanleiding tot vallen en voor volken een dwaasheid' (1 Kor. 1:23).
- 'Maar de natuurlijke mens neemt niet aan wat van de Geest van God is, want het is hem dwaasheid, en hij kan het niet begrijpen omdat het geestelijk beoordeeld wordt' (1 Kor. 2:14).

Ten slotte waarschuwt Paulus nog voor 'zotte praat' (Gr. *moorologia*) in Efeziërs 5:4 als iets dat onder gelovigen niet behoort voor te komen. Men zou ook kunnen vertalen 'dom gezwets'.

HET HOGLIED

De hoogste taal van de liefde

'Alles aan u is mooi, Mijn vriendin, er is geen enkel gebrek aan u. [Kom] met Mij van de Libanon af, bruid, met Mij van de Libanon af, kom! Daal af van de top van de Amana, weg van de top van de Senir en de Hermon, van de holen van de leeuwen, van de bergen met de luipaarden' (Hoogl. 4:7-8).

Volkomen schoonheid, en beproeving van de bruid

In vers 7 spreekt de bruidegom tegen de bruid, en we denken hierbij aan de relatie tussen Christus en de bruidsgemeente. Hij prijst haar onberispelijke schoonheid. Hij heeft al gezegd dat ze mooi is, en nu zegt Hij dat 'alles' aan haar mooi is en dat er 'geen enkel gebrek' aan haar is. Dat kan niet anders dan het resultaat van Zijn speciale zorg voor de bruid zijn. We zien hier in beeld de gelovigen, die volmaakt zijn in Christus. Christus heeft het werk op het kruis volbracht en Hij zorgt ook daarna voortdurend voor de Zijnen. Dat is wat de vorige verzen hebben laten zien. Hier zien we het resultaat.

Wat de gemeente betreft, zien we dat Christus Zijn bruid in Zijn liefde reinigt *'door de wassing met water door [het] Woord opdat Hij de gemeente voor Zich zou stellen, heerlijk, zonder vlek of rimpel of iets dergelijks, maar opdat zij heilig en onberispelijk zou zijn'* (Ef. 5:26-27). Met dit doel is Hij nu voor de individuele gelovige en voor de gemeente als geheel in de hemel en zet Hij Zich voor ons in. Hij ziet daarbij op het eindresultaat.

Hetzelfde geldt voor de aardse bruid, Jeruzalem. Jeruzalem zal de volkomenheid van de schoonheid zijn (Ps. 50:2; vgl. Num. 23:21). Het zal de schoonheid zijn die de Heere op haar heeft gelegd. Dat is het gevolg van Zijn gaan naar de mirreberg en de wierookheuvel. De bruid heeft zich daarmee beziggehouden en is daardoor, geestelijke toegepast, dieper ingedrongen in het geheimenis van het kruis en de opstanding.

Als we ons in geestelijk opzicht op de mirreberg en de wierookheuvel bevinden, zijn we in gezelschap van de Heer Jezus. We bevinden ons dan in de geest in de hemelse gewesten, waar we wat onze positie in Christus betreft ook geplaatst zijn (Ef. 1:3). Te weten dat we daar in Christus zijn, is nog iets anders dan dat ook te beleven. Als we ons met Hem bezighouden, met wat Hij voor ons heeft gedaan en doet, toont Hij ons wie wij voor Hem zijn en ervaren wij de gemeenschap met Hem.

We kunnen echter niet altijd in de geest in de hemelse gewesten blijven. We horen Hem vervolgens dan ook vragen om met Hem mee te komen, van de hoogte af naar beneden, naar het leven van alle dag (vers 8). Hij dringt erop aan dat ze met Hem meegaat door twee keer 'kom' tegen haar te zeggen. De Libanon is een symbool van stabiliteit, en onwankelbaarheid.

Amana betekent 'steun' of 'bevestiging'. Een van de betekenissen van 'Senir' is pantser. Hermon betekent o.a. 'ontoegankelijk'.

Deze verschillende namen van de bergen waar de bruid is, maar waar ook de leeuwen en de luipaarden zich schuilhouden, kunnen we toepassen op onze positie in de hemelse gewesten. We hebben op de plaats waar we hemelse zegeningen genieten ook te maken met demonische machten, waarvan de leeuwen en de luipaarden een beeld zijn. Deze geestelijke machten van boosheid willen ons aanvallen om het ons onmogelijk te maken van de zegen te genieten. Dat zal echter niet lukken, als we de betekenis van de namen van de bergen in geestelijk opzicht verbinden met wat we in Christus geworden zijn.

Ook op aarde is de Heer onze bescherming. Dat mag ons bemoedigen en aansporen ook onze dagelijkse bezigheden met en voor Hem te doen. We kennen wel die gelegenheden dat we genieten van de liefde van de Heer Jezus. Dan leven we om zo te zeggen 'op de top van berg', in hemelse sferen. Maar ook het dagelijks leven vraagt onze aandacht en daar richt de Heer onze blik ook op, terwijl Hij tegelijk zegt dat Hij ook daarin ons voorgaat. We mogen met Hem meekomen en afdalen. Juist de brief aan de Efeziërs, waar onze zegeningen in Christus in de hemelse gewesten worden uitgestald, spreekt ook over ons dagelijks leven. We lezen over onze verantwoordelijkheden in de maatschappij, in huwelijk en gezin en in de gemeente. De Heer Jezus wil ons leren ook daarin met Hem gemeenschap te hebben. Zijn aanwezigheid in en Zijn betrokkenheid bij ons aardse omstandigheden geven daaraan een hemelse glans. Zijn vreugde daarover is groot en het is tegelijk een getuigenis in de wereld.

In profetisch opzicht heeft God gezegd dat Hij leeuwen en luipaarden onder Zijn volk zal zenden vanwege hun ontrouw (Jer. 5:6; Hab. 1:8). De plaatsen waar ze zijn geweest, zijn plaatsen waar leeuwen en luipaarden zich verborgen houden en op hun prooi loeren. Beide dieren zijn kenmerkend voor het beest uit de zee, het symbool van het Romeinse rijk dat zal worden hersteld (Openb. 13). Het beest zal proberen het overblijfsel te verslinden, maar God zal het verbergen op de plaats die Hij voor haar heeft bereid (Openb. 12:13-17).

De verwijzing van de bruidegom naar de Libanon heeft te maken met de verblijfplaats van het gelovig overblijfsel tijdens de Grote Verdrukking, de tijd van beproeving en verberging. Profetisch gezien is het overblijfsel hier buiten het land (Ps. 42:7-8). De Heer Jezus vraagt hen bij Hem te komen. Nadat Hij tot het hart van de Zijnen heeft gesproken over de schoonheid die Hijzelf in hen heeft bewerkt, zegt Hij dat ze bij Hem mogen komen. Ze hoeven niet langer te blijven in de omstandigheden waarin ze zich bevinden.

WAT, ALS?

'As is verbrande turf', zei men vroeger. Ik ontmoet mensen die verlamd zijn door allerlei angsten. Mag ik helpen met Gods Woord om u te bepalen bij de vele beloften die ons zijn gegeven? Werp al uw bekommernis op Jezus. Hij zorgt voor u. De Heere wil komen in onze angsten! Gods woorden hebben kracht in alle mogelijke situaties (Spr. 18:21). De dood en het leven zijn in de tong!

Ik heb deze verzen verzameld om mijzelf ook te wapenen tegen de aanvallen van de boze. Door het gebed kunnen wij de angst verdrijven die diep in ons hart schuilt. Als wij in de storm zitten, belooft Jezus ons dat Hij onze volmaakte vrede wil zijn. We zien dat bij Hemzelf (Marc. 4:37), en later ook bij Petrus (Hand. 12:6).

- Fil. 4:19 De Heere God begrijpt alles wat betreft onze financiële noden.
- Jes. 9:5 De heerschappij is op jou, of op Zijn schouders. Die keuze is er!
- Matt. 6:34 De Heere God weet ook alles van je angsten over de toekomst.
- Ps. 34:7 De Heere God weet ook alles over je angsten voor je geliefden.
- Jes. 35:4 De Heere God die de zee opende, is de God die ons gebed hoort.
- Ex. 14:14 De Heere God heeft oplossingen waar je nooit aan gedacht had.
- Rom. 16:20 Luister naar de juiste stem. In Jezus ben je meer dan overwinnaar!
- Ps. 46:10 Als de duivel je niet slecht kan maken, dan maakt hij je te druk.
- Joh. 14:27 Maak je geen zorgen over zaken waar je geen controle over hebt.
- Rom. 8:32 De strijd ga je niet alleen aan. Zijn aanwezigheid is altijd met je.
1. Joh. 4:4 Geloof zoals Maria dat er niets onmogelijk is voor de Heere God.

- Ps. 34:18 De Heere is in de hemel, maar ook dichtbij de gebrokenen van hart.
- Kol. 3:13 Vergeven van anderen en het vergeven van jezelf brengt genezing!
- Ps. 27:1 Als je God vreest, dan heb je niets of niemand anders te vrezen.
- Jes. 54:17 Er zal geen een wapen standhouden, dat tegen ons gebruikt wordt.
- Ef. 3:20 Wij mogen erin geloven dat de Heere meer doet, dan wij beseffen.
- Neh. 8:10 De problemen en zorgen zijn dieven van de Vreugde, die in ons is.
- Ps. 91 Het is goed om eraan te denken dat de Heere onze rots en ons schild is.
- Sef. 3:17 Het is zo belangrijk om te bedenken dat wij Gods geliefden zijn.
- Rom. 8:28 Het is zo belangrijk te weten dat de Heere in totale controle is.
- Job 23:10 Het is zo belangrijk te weten dat de Heere ons niet vergeten is.
- Spr. 3:5-6 Het is belangrijk te weten dat de Heere ons leven wil leiden.
- 2 Kor. 12:9 Het is zo belangrijk dat Zijn kracht volmaakt wordt in zwakheid.
- Kol. 3:3 Het is heerlijk dat ons leven met Christus in God verborgen is.
- Luc. 6:22 Het is tijd voor een groot feest als mensen slecht over ons spreken!
- 2 Kor. 1:20 Het is belangrijk te geloven dat al Zijn beloften Ja en Amen zijn.

Al deze beloften en nog veel meer zijn gegeven om ons een overvloedig en dankbaar leven te geven! Breng daarom heerlijkheid aan de Heere God om te wandelen en te reageren in geloof (Hebr. 11:6).

DE EINDTIJD

12. Wie is Assyrië?

'Wee Assyrië, de roede van Mijn toorn; en Mijn gramschap is een stok in hun hand. Op een huichelachtig volk zal Ik hem afsturen; tegen het volk waarop Ik verbolgen ben'

'Het zal gebeuren, zodra de Heere heel Zijn werk op de berg Sion en in Jeruzalem voltooid heeft, dat Ik de vrucht van de trots van de koning van Assyrië en de glans van zijn hooghartige oogopslag zal vergelden.'

'Tot verdelging is vast besloten; het stroomt over van gerechtigheid. Ja, een vernietigend einde – en dat is vast besloten – gaat de Heere, de HEERE van de legermachten, in het midden van heel het land ten uitvoer brengen' (Jes. 10:5-6, 12, 22-23).

Wie is eigenlijk volgens de profetie de verwoester, de tuchtroede van God, die Gods oordeel over de afvallige en goddeloze Joden zal uitoefenen? De trouwe Joden moeten immers wegens de vervolging en de oorlog het land onmiddellijk verlaten. In Jesaja 10 vinden we het antwoord: in het verleden was het niemand minder dan het Assyrische wereldrijk, dat aan het Babylonische voorafging en door het laatstgenoemde rijk werd verwoest.

Jesaja leefde en predikte in de periode van 760-700 vóór Christus in Israël. Hij kondigde het volk Israël, speciaal de tien stammen in het noorden met als hoofdstad Samaria, het oordeel aan, omdat het volk ernstig tegen God had gezondigd had. Zoals hij het voorspelde, is het ook gebeurd. Assyrië deed een inval in het tienstammenrijk en voerde zijn bewoners, na een beleg van drie jaar (rond 722 - 721 vóór Chr.), in ballingschap. De tien stammen zijn tot op de dag van vandaag niet teruggekeerd (zie 2 Kon. 17).

Desondanks zijn deze profetieën over Assyrië slechts ten dele in vervulling gegaan, omdat God in Zijn grote barmhartigheid het volk niet geheel en al uitdelgde. In de eindtijd zullen deze profetieën echter volledig in vervulling gaan. Als we in de profetische boeken, waarin voor het aardse volk van God het oordeel wordt aangekondigd, op zoek gaan naar de grote vijand van Israël in de eindtijd, vinden we iets opvallends. Bij de profeten die voorafgaand aan het laatste beleg van Jeruzalem (588 vóór Chr. zie kader) profeteerden – zij worden ook wel de Ammi-profeten, de Mijn-volk-profeten genoemd – gaat het telkens om Assyrië. Echter, bij de profeten die tijdens de ballingschap c.q. in de tijden van

de volken¹ profeteerden – ook wel bekend als de Lo-Ammi-profeten, de niet-Mijn-volk-profeten – heet de vijand in het bijzonder 'de koning van het noorden' (Dan. 11:40-45), en in Ezechiël 'de koning van het uiterste noorden' (Ezech. 38 en 39). Daaruit blijkt dat in profetisch opzicht met de Assyriër van de Ammi-profeten dezelfde wordt bedoeld als de beide koningen uit het noorden en het uiterste noorden, die we bij de Lo-Ammi-profeten ontmoeten. Overigens wordt de Assyriër in Joël 2:20 ook 'die uit het noorden' genoemd. Het gebied van het toenmalige Assyrische rijk komt overeen met het huidige Syrië, Irak, Jordanië, Libanon en delen van Turkije en Iran (zie afbeelding). De hoofdstad van Assyrië was destijds Nineve, dat in het noorden van het tegenwoordige Irak ligt, in de buurt van Mosul.

Jeruzalem heeft in totaal drie belegeringen gekend:

- (1) 606 vóór Chr., toen Daniël en zijn vrienden naar Babel werden gedeporteerd (Dan. 1); dit jaar geldt als het begin van de Babylonische ballingschap;
- (2) 599 vóór Chr., toen koning Jozakin en zijn moeder naar Babel werden weggevoerd; ook Ezechiël bevond zich onder de ballingen (2 Kon. 24:8-17) en;
- (3) 588 vóór Chr., toen koning Zedekia, na een regeringsperiode van elf jaar, naar Babel gedeporteerd werd (2 Kon. 25:1-7).

Na deze uiteenzetting over Assyrië bevinden we ons nog steeds in de tijd van de Grote Verdrukking. Echter, wanneer de koning van het noorden een inval in Israël doet, komt ook aan deze tijd een einde. Ik geloof dat de belegering door de koning van het noorden vijf maanden zal duren, want in Openbaring 9:1-11 komen we een beschrijving hiervan tegen. In Openbaring 9:4 staat dat de mensen die het zegel van God niet op hun voorhoofd hebben – dat zijn de goddeloze Joden – onder het oordeel komen. In hetzelfde gedeelte lezen we dat deze mensen vijf maanden lang worden gepijnigd (zie vers 5). Dat betekent dat er inmiddels ruim drie jaar van de Grote Verdrukking voorbij zijn en we vlak voor de laatste grote gebeurtenissen staan, die de eindtijd afronden.

In het volgende hoofdstuk behandelen we de inval van de koning van het noorden (Dan. 11:40-45).

¹ Hierbij gaat het om de periode die begonnen is met het Babylonische rijk, opgevolgd door achtereenvolgens het Medo-Perzische, het Griekse en het Romeinse wereldrijk, en die eindigt met de komst van de Heer.

13. De koning van het noorden

'Dan zal in de tijd van het einde de koning van het zuiden hem met de horens stoten. En de koning van het Noorden zal op hem aanstormen met wagens en met ruiters en met vele schepen. Hij zal de landen binnentrekken, ze overspoelen en er doorheen trekken. Hij zal het sieraadland binnentrekken, en vele landen zullen struikelen. Maar deze zijn het die aan zijn hand zullen ontkomen: Edom, Moab en de voornaamsten van de zonen van Ammon. Hij zal zijn hand tegen de landen uitstrekken. Ook voor het land Egypte is er geen ontkomen aan. Hij zal heersen over de verborgen schatten van goud en zilver en al de kostbaarheden van Egypte. De Libiërs en de Cusjieten zullen in zijn voetstappen treden. Maar de geruchten uit het oosten en uit het noorden zullen hem schrik aanjagen. Daarom zal hij in grote grimmigheid uittrekken om velen weg te vagen en met de ban te slaan. En hij zal de tenten van zijn paleis tussen de zeeën opzetten, bij de berg van het heilig sieraad. Dan zal hij tot zijn einde komen, en geen helper hebben' (Dan. 11:40-45).

Allereerst wordt hier vermeld dat er een conflict is tussen de koning van het zuiden (Egypte) en 'hem', waarmee de antichrist wordt bedoeld, die tevens koning van Israël is. Een beschrijving van hem vinden we in de voorafgaande

verzen (Dan. 11:36-39). Maar spoedig daarna of misschien wel tegelijkertijd zal de koning van het noorden – vooral Syrië, eventueel in samenwerking met andere Arabische staten – zich met dit conflict bemoeien en zelf een zware aanval doen, die hier wordt vergeleken met een overstroming die alles verwoest (vgl. Jes. 8:7-8; 10:22; 28:17; Dan. 9:26). Deze aanval geschiedt met behulp van grondtroepen (over land) en marineschepen (over zee). Deze 'overstroming' overkomt niet alleen Israël, dat hier het sieraadland wordt genoemd, maar ook alle andere landen. De koning van het noorden, d.i. Syrië, zal dan ook in de laatste schermutselingen rondom Israël en de stad Jeruzalem een dominante rol innemen.

Drie landen zullen zich echter aan de veroveringsdrang van deze koning kunnen onttrekken: Edom, Moab en een gedeelte van Ammon. Deze drie landen bevonden zich in het gebied van het huidige Jordanië. Wellicht is dit ook het gebied waarin God het gelovige overblijfsel bewaart voor de dreigende ondergang. Edom zou de profetische naam voor Saoedi-Arabië kunnen zijn, maar dit is speculatief. Het is erg belangrijk dat we bij de uitleg van de profetieën ons zo precies mogelijk houden aan wat de Schrift zegt.

Nadat de koning van het zuiden als eerste een inval in Israël heeft gedaan, mengt de koning van het noorden zich in de oorlog en zal hij het land nagenoeg met de aardbodem gelijk maken. Daarna trekt hij verder, strijdt tegen het Egyptische leger en zal uiteindelijk het land Egypte binnentrekken, dat wordt ondersteund door Libië en Ethiopië – twee landen in Noord-Afrika, resp. Noordoost-Afrika. Maar plotseling zullen hem, tijdens zijn veroveringstocht, berichten uit het oosten en het noorden bereiken die hem zeer verontrusten.

Alvorens we nader op de vraag ingaan, wat voor berichten dat dan wel zijn, ronden we voorlopig de beschouwing van dit kleine gedeelte uit Daniël 11 af. De koning van het noorden onderbreekt zijn overwinningstocht in Egypte, en trekt zich briesend van woede terug om velen te vernietigen en uit te delgen. Voordat hij opnieuw aanvalt, slaat hij zijn 'paleistenten' (een soort mobiel hoofdkwartier) op tussen de zee, d.i. de Middellandse Zee, en de berg van het heilig sieraad – waarop Jeruzalem is gebouwd. Hij slaat zijn kampement vlakbij Jeruzalem op, vast en zeker met de bedoeling Jeruzalem opnieuw aan te vallen, dat hij eerder slechts gedeeltelijk had veroverd (zie Zach. 14:2). En nu wil hij Jeruzalem definitief met de grond gelijk maken. Maar opeens zal hij aan zijn einde komen, zonder dat iemand hem helpt.

Als volgend punt kijken we nog eens naar 'de vorst' waarover we in Daniël 9:26-27 hebben gelezen en die Johannes in Openbaring 13:1-8 'het beest' noemt.

ZBC18 - Zeeuwse Bijbelstudieconferentie

Als de Heer nog niet gekomen is, is er op 3 maart de 7de ZBC (Zeeuwse Bijbelstudie Conferentie) in Oost-Souburg. Een Bijbelstudiedag voor jong en oud, waarvoor u hartelijk uitgenodigd bent.

We willen verder gaan met de behandeling van de brief aan de Filippenzen (hoofdstuk 3:12).

Voor alle praktische informatie en aanmelding verwijzen we u graag naar de vernieuwde << [website](#) >>

GENENSTUDIE WEERLEGT 'GENDER- NEUTRALITEIT'

Israëlische onderzoekers stellen vast: man = man, vrouw = vrouw

Redactie Israel Today, Weizmann Institute of Science,
26 november 2017

De Bijbel waarschuwde dat er een dag zou komen waarop het goede kwaad zou worden genoemd, en het kwade goed. Met andere woorden, een dag waarop realiteit en waarheid worden omgekeerd. Iedereen die leeft in een Westerse samenleving, die momenteel wordt ondergedompeld in het 'transgender' fenomeen, kan begrijpelijkerwijs denken dat die dag is aangebroken. Israël probeert – in ieder geval in deze context – zijn rol als 'licht voor de naties' te vervullen, namelijk door de publicatie van een op feiten gebaseerde weerlegging van het idee dat gender (geslacht) een kwestie is van persoonlijk gevoel en keuze.

Genetici van het Weizmann Institute of Science, een van 's werelds meest vooraanstaande wetenschappelijke instituten, publiceerden onlangs een onderzoek dat laat zien hoeveel biologische verschillen er zijn tussen de mannetjes en vrouwtjes van onze soort. CBN Nieuws berichtte hierover als volgt: Professor Shmuel Pietrokovski en Dr. Moran Gershoni bestudeerden 20.000 genen, en rangschikten deze naar geslacht, en zochten naar verschillen in expressie in elk weefsel. Uiteindelijk vonden ze rond 6500 genen met een activiteit die in ten minste één weefsel een voorkeur heeft boven het ene of het andere geslacht, wat de reeds belangrijke biologische verschillen tussen mannen en vrouwen nog vergroot.

Met andere woorden: een man is een man, en een vrouw is een vrouw, niet omdat ze zich man of vrouw voelen, maar omdat de biologie ons dat vertelt. Het is altijd verbluffend hoe voorstanders van de ultra-liberale agenda gelovige mensen zullen aanvallen omdat ze in God geloven zonder wetenschappelijk bewijs, maar ze zijn meer dan bereid om de wetenschap van de biologie gewoon het raam uit te gooien als het om de genderkwestie gaat.

Het Reformatorisch Dagblad berichtte naar aanleiding daarvan via hun redactie wetenschap, onder het kopje 'Identiteit m/v ligt vast in DNA' het volgende:

Genderneutraliteit bestaat niet. Een man kan niet zomaar een vrouw worden door zichzelf uit te geven als vrouw, of andersom. Het onderscheid tussen man en vrouw is onveranderlijk vastgelegd in het erfelijk materiaal (DNA). Dat blijkt uit onderzoek dat het gerenommeerde Weizmann Institute of Science in Rehovoth, Israël recent publiceerde in het tijdschrift BMC Biology. Het online tijdschrift Israel Today publiceerde zondag 26 november 2017 bovenstaand artikel hierover. Zeker 21 procent van het menselijk genoom – dat bestaat uit 30.000 genen – blijkt geslachtsafhankelijk. Zo'n 6500 genen van 20.000 onderzochte genen zijn verantwoordelijk voor de grote biologische verschillen tussen man en vrouw. Geslachtsveranderingsoperaties en hormoonkuren veranderen daar volgens de onderzoekers niets aan.

Zie ook: [Vertolk Bijbelse visie in transgenderdiscussie](#)

Colofon

Doelstelling

'Rechtstreeks' is een maandblad voor evangelisatie en geloofsopbouw. De apostel Petrus schreef aan de gelovigen destijds: '... groeit op in de genade en kennis van onze Heer en Heiland Jezus Christus' (2 Petr. 3:18). Vanuit de overvloed aan geestelijk voedsel in Gods Woord willen we graag op deze wijze iets uitdelen aan anderen.

Digitaal magazine

'Rechtstreeks' is een digitaal blad, dat u gratis kunt ontvangen, wanneer u zich aanmeldt op:

<http://www.oudesporen.nl/>

Elf keer per jaar wordt dit blad als pdf gepubliceerd. Een pdf is met het programma **AcrobatReader®** (een gratis programma van Adobe) te lezen. Reeds gepubliceerde nummers van 'Rechtstreeks' zijn te downloaden op de site:

<http://www.oudesporen.nl/>

Redactie

Hugo Bouter; Ger de Koning; Gerard Kramer;
Jan-Paul Spoor.

Verantwoording

Naast de verantwoordelijkheid die elke auteur heeft voor de artikelen die hij schrijft, is de redactie verantwoordelijk voor publicatie ervan. Dit houdt niet in, dat de redactie het noodzakelijkerwijs 100% eens is met alle gedachten die de auteur in zijn artikelen uit. De lezer wordt aangeraden te doen wat 1 Tessalonicenzen 5:21 ons leert.

Copyright

De meeste artikelen in dit blad zijn auteursrechtelijk beschermd. Verdere openbaarmaking en/of verveelvoudiging daarvan in welke vorm dan ook is slechts toegestaan na schriftelijke toestemming van de redactie.

Correspondentie

Vragen, opmerkingen, schriftelijke bijdragen kunt u zenden aan het redactieadres.

Redactieadres

Gouwestraat 20
4388 RC Oost-Souburg Nederland
Telefoon: (0118) 467462
E-mail: info@oudesporen.nl